

[Enggaard.]

i området, og jeg må gå ud fra, at man så må overholde den tidsfølge med hensyn til opkøbene, som er foreslået. Skal der ske en principiel ændring i forbindelse med § 5, må den komme ind ved denne revision af loven, og derfor synes jeg ikke, at en kortere forlængelse af loven på nogen måde er tilfredsstillende.

Det er rigtigt, når boligministeren siger, at der må jo være en forskel mellem venstres formulering af § 5 og lovforslagets. Denne forskel ligger ganske rigtigt deri, at vi tilsigter at give kommunerne en noget større bestemmelsesret, end tilfældet ellers ville være; men som jeg også sagde i mit første indlæg, må tidsfølgeplanen respekteres, og jeg mener, at der må kunne findes en formel, hvorved begge disse hensyn kan varetages.

Jeg har med meget stor glæde bemærket, at boligministeren heller ikke i dag har villet knytte betingelser til videresalget af de jorder, som staten efter forslaget kommer i besiddelse af. Jeg tror, det er meget afgørende, at staten ikke fastlægger betingelser i forbindelse med videresalget af jorden til kommunerne. Det, som kunne gøre en og anden en smule nervøs i den forbindelse, er altså ikke så meget boligministerens bemærkninger her, men måske snarere hr. Arne Larsens bemærkninger om, hvor meget man fra den side kunne ønske at knytte af betingelser hertil.

Gottschalek-Hansen: Jeg skal også fatte mig i største korthed, både af hensyn til den højtærede formand og journalisterne og os alle sammen.

Jeg vil gerne sige til boligministeren, at selvfølgelig skulle den omstændighed, at kommunerne kom til at stå som arealejere, ikke ændre deres forpligtelser over for selve planlægningsudvalgets dispositioner; så ville jo det hele styrte sammen.

Jeg ville ikke være så bekymret, hvis jeg var sikker på, at hr. Kaj Andresen var boligminister i al evighed, eller indtil denne plan var ført helt igennem, men det står jo ikke skrevet noget sted; det kunne jo meget vel, hvis staten kom til at stå som øverste myndighed og/eller som arealejer af disse arealer i de pågældende kommuner, betyde, at en boligminister, der måske ikke

besidder de samme egenskaber som den nuværende, kunne misbruge sin magt og myndighed, kunne øve pression mod kommunerne, kunne være med til at bestemme, hvem der skulle bo på de arealer i de huse, der blev bygget osv.; det kunne godt bruges som et angreb, et attentat på suveræniteten, den, som ministeren jo her har givet udtryk for at han fuldt og helt vil være med til at stå vagt og værn om.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at det skal ikke volde nogen vanskelighed, hvis sagen munder ud i et lån til kommunerne; det tror jeg jeg kan tilsige på finansudvalgets vegne. Et ændringsforslag vil gå meget let igennem, og skulle det ikke kunne nås, inden finansloven vedtages, kunne det komme i tillægsbevillingsloven. Den side af sagen skulle vi nok klare.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om egnsudvikling.

(Lovforslaget (nr. 94) findes i tillæg A. sp. 2017, fremsættelsen i tidenden sp. 1547).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om garantier for lån til industrivirksomheder.

(Lovforslaget (nr. 95) findes i tillæg A. sp. 2011, fremsættelsen i tidenden sp. 1553).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Bertel Pedersen: Lovforslaget om egnsudvikling har i sin indledning, § 1, stk. 1, som er formålsparagraffen, en noget anden, men bedre ordlyd end de to tidligere love om egnsudvikling, idet det siges, at formålet med at fremme den industrielle og